

zakazují při návrhu na povolení exekuce konati předběžné šetření a vyžadovati od úřadu nebo stran předložení listin neb jiných důkazů, vyjma případy výslovně v zákoně uvedené, které zde v úvahu nepřicházejí. Zásada § 269 c. ř. s. o okolnostech soudu známých v tomto případě, jak již shora uvedeno, neplatí.

Čís. 2067.

Zrušeno-li prozatimní opatření pro uplynutí času, na který bylo povoleno, lze, třebaže dosud nerozhodnuto o nároku ohrožené strany, vydati jí jistotu, jež byla jí složena, teprve po 14 dnech od právomoci zrušovacího usnesení (§ 400 ex. ř.) a jen, neohlásil-li odpůrce do té doby svých náhradních nároků.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1302/22.)

Soud první stolice povolil ohroženému prozatimní opatření do 1. července 1922 proti složení jistoty. Po uplynutí této lhůty zrušil pak usnesením ze dne 24. července 1922 prozatimní opatření s tím, že jistota bude ohroženému vrácena 14 dnu po právomoci zrušovacího usnesení, ač odpůrce ohroženého již koncem roku 1921 vznesl žalobu na náhradu škody z prozatimního opatření. Spor o nárok ohrožené strany nebyl ještě ukončen. Rekursní soud zamítl návrh ohroženého na vrácení jistoty. Důvody: Rekursu nelze upřítí oprávnění. Jistota slouží ku zjištění odpůrcových náhradních nároků z prozatimního opatření, jež se pak objevilo neoprávněným (§ 349 ex. ř.), jakož i ku zajištění útrat. Odpůrce nabude složením jistoty na soudě na ni zákonného práva zástavního pro své nároky. Proto ustanovuje § 400 ex. ř., že složená jistota teprve po uplynutí 14 dnu po právní moci usnesení, kterým prozatimní opatření se zrušuje, může ohrožené straně býti vydána, ač neohlásil-li odpůrce do té doby náhradních nároků. Stalo-li se tak, nesmí býti vydání jistoty povoleno, neboť jest v povaze věci, že to, co složeno ku zajištění těchto nároků, nelze vydati, jakmile se uplatňují nároky, ku jichž zajištění jistota slouží. Jistota musí býti tak dlouho zadržena, až o oněch nárocích bude rozhodnuto (srv. Neumannův komentář k ex. ř. str. 1132, 1138, 1157). Jelikož pak odpůrce koncem roku 1921 vznesl proti ohrožené straně žalobu o náhradu škody z prozatimního opatření, o které se dosud jedná, a ježto také jest uplatňován náhradní nárok dle § 394 ex. ř. u okresního soudu, který prozatimní opatření povolil, dlužno s vydáním jistoty vyčkati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční řád ustanovuje v § 400, že jistota, složená ohroženou stranou ku krytí nákladů nebo nároků na náhradu škody, smí býti vydána teprve po 14 dnech po právomoci usnesení, jímž bylo prozatimné opatření zrušeno. Případy, ve kterých lze — ať z moci úřední, ať na návrh — prozatimné opatření zrušiti, nejsou pouze ony, jež uvádí § 399 ex. ř., nýbrž i případy jiné (§§ 386 a 391 ex. ř.), ano i ten případ, kde ohrožená strana

sama se vzdává povoleného prozatimního opatření, a kde uplynula doba, pro kterou bylo prozatimné opatření povoleno. Ve všech těchto případech smí se složená jistota vydati až po uplynutí lhůty § 400 ex. ř. Účelem tohoto ustanovení jest, aby se mohla druhá strana právě z této složené jistoty hojiti na ohrožené straně, vzešla-li jí prozatimním opatřením majetková újma. Zjištění této újmy není mimo jiné případy, v § 394 ex. ř. uvedené, možno dříve, než jest jasno, že nárok ohrožené strany není opodstatněn, než tedy tento nárok byl pravoplatně oduznán. Bylo-li by prozatimné opatření zrušeno dříve, než bylo lze rozsudkem uznati o nároku ohrožené strany, a byla-li by ihned složená jistota vydána, byl by tím právě účel této jistoty zmařen a druhá strana po případě úhrady z jistoty, jež měla sloužiti k jejímu zajištění, snad na vždy beze své viny zbavena, čímž by nastal případ zákonodárcem zajisté nezamýšlený. Proto ustanovuje § 400 ex. ř. k vydání jistoty lhůtu a druhá strana vyhoví plně předpisu exekučního řádu, když v takovém případě po rozumu § 394 ex. ř. před pravoplatným rozhodnutím sporu ohlásí své náhradní nároky ve lhůtě § 400 ex. ř. a vydání jistoty se opře. To tím spíše, kdyžť sama nemůže žádati o to, aby bylo prodlouženo účinkování prozatimního opatření, proti ní povoleného, na další dobu, tím méně však o povolení nového prozatimního opatření proti sobě. Odpůrkyně dovolacího stěžovatele se také tak zachovala, připojivši ku svému rekursu rubriku, z níž vyplývá, že dne 4. srpna 1922 podala u okresního soudu návrh na určení výše náhrady, dle § 394 ex. ř., že tedy uplatňovala svůj náhradní nárok. Je-li tomu tak, nesmí býti vydání jistoty povoleno; jeť v povaze věci, že k zajištění nároků složené peníze nemohou býti vydány, jakmile byly vzneseny nároky, k jejichž zajištění slouží. Tomu nikterak nevádí, že není zvláštního předpisu, který by stanovil zadržování jistoty, pomínulo-li prozatimné opatření samo sebou uplynutím lhůty, na kterou bylo povoleno; neboť z toho ještě nevyplývá, že by nutnost téhož postupu nevyplývala již z účelu a povahy jistoty, zřízené k úhradě škody z prozatimního opatření, jehož oprávněnost nebyla prokázána.

Čís. 2068.

Tuzemský soud není povolán k tomu, by spolupůsobil při legitimaci cizozemského nezletilce dle § 162 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1349/22.)

Žádost Anny Ch-ové, příslušnice rakouské, vznesená na tuzemský soud, by její nezl. nemanželská dcera Anna byla legitimována dle § 162 obč. zák., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle domovského listu magistrátu města Vídně jest Anna Ch-ová příslušna do Vídně. Následkem toho jest její nemanželská dcera nezl. Anna Ch-ová rakouskou státní příslušnicí, jak žadatelka Anna Ch-ová sama udává. Podle § 183 nesp. říz. jest tuzemský soud povolán, zříditi